

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Miti, 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LO NOU MINISTERI

I dihem nou per dirne alguna cosa; porque en realitat de nou no n' té res. Es la imatge de unes calsas vellades adobades ab pedassos vells de tots colors. Impossible imaginarse una prenda d' us més abigarrada.

D. Práxedes no pot ferhi més: es la séva manía, l' seu entreteniment, la séva passió: si no pogués promoure críssis ministerials y resoldrelas en aquesta forma; si no pogués fer forats y taparlos apedassant, se moriria.

¡Y ab quins pedassos!... Sempre buscant los retalls mes atrofintats del seu calaix de sastre. Així res té d' extrany que la feyna li surti tan barruera y de tan poca durada. Los pedassos mes ben posats se aguantan de un fil á penas: á lo millor se li escagixan y la situació te de anar sempre pel mon ensenyant la ceva.

Los que tenian alguna fe en los homes que avants de la revolució de Setembre proclamaven las ideas mes radicals enfront de las corrompidas costums políticas dels moderats, están avuy en lo cas de dir: —Torneunos lo ral que no volém mes comedias.

Aquelles situacions ominoses tenian en mij de tot certa grandesa: empunyavan un fuet y fustigavan al poble; irritavan á la fiera y s' exposavan á las sévases urpades... Pero avuy... ¿Qui es capás de resistir l'espectacle de una parodia tan ridícula y xocarrera?... ¿Qui podrá estarse de girar la cara davant de aquests cambis ministerials artificiosos, intempestius, inexplicables, efectuats á espaldilles del Parlament, com un joch de prestidigitació, sense explicar á ningú ni la causa que 'ls provoca, ni l'motiu que justifica la séva resolució?

Algú ha comparat á n'en Sagasta ab un malalt que quan está cansat de jeure sobre l' costat dret se tomba sobre l' esquert y així successivament. Suposan que avants jeyà del costat de n' Gamazo, y que quan lo fetje li feya mal va tombarse del costat de n' Moret, fins que fentli mal el cor, va tornar-se á tornar del costat de n' Gamazo, sens perjudici de tornar-se á girar del costat de n' Moret al millor dia.

La comparació es exactissima; pero es també altament desconsoladora.

Perque resulta evidentment qu' es un home malalt qui té al seu càrrec lo poder executiu del Estat, quan per desempenyarlo 's necessita sempre una naturalesa sana y vigorosa. Y malalt lo cap, malalt lo eos. Per això la nació va com va.

La missió de un jefe de govern consisteix en trasllar un plan y sostenirlo ab formalitat, honradament, sense vacilacions malaltissas, y si 'l plan fracassa 'l partit se retira enter, sense recansa, al objecte de refusar en l' oposició, guanyantse la benevolència y l' apoyo de l' opinió pública.

Pero en Sagasta no ho enten així. Lo seu únic plan no es altre que sostenir-se á despit de tot. Per això accepta un dia 'ls procediments semi-conservadors de la dreta del seu partit y un' altre dia tirantlos per la finestra s' entrega á l' influencia dels elements que blasponan de democràtics, fins que cansantse de aquests, baixa al carrer á recullir lo que havia llenyat. Y així medianc aquest joch incoherent, injustificat, caprichós s' aguanta, causant la ruina del país, que pert lo rumbo, y aumentant mes y més lo desconcepte de la política, de la qual viu cada dia mes divorciat l' esperit públic, al veure que alcap-de-vall tot es una burla cinica y asquerosa.

* * *

Davant de aquestas continuas rectificacions de un home que passa per tot, menos per abandonar lo poder, es precis preguntar:—¿Qui es l' actual régime politich d' Espanya?

No serà rigurosament la monarquia, porque aquesta forma de govern involucra la existència de un sol poder permanent é irresponsable; y aquí'n tenim dos: la reyna regent y en Sagasta. La regent crida á governar al partit liberal ó al partit conservador, segons ho té per convenient, porque li proporcionin ministres que assumeixin la direcció y la responsabilitat de la política. Donchs vé en Sagasta y embolicantse en lo manto de la irresponsabilitat crida alternativament als homes de la dreta ó als de l' esquerra, porque governin segons las sévases tendencias, sense participar poch ni molt dels fracassos que puguen experimentar. Baix aquest punt de vista, en Sagasta no es un governant actiu, sino una especie de institució permanent, dintre del petit mon de la fusió; y ab lo mateixa sanch freda, y ab lo mateix tupé, farà veure que defensa 'l régime dels tractats de comers sostinguts per en Moret, que sortirà á la defensa de las solucions económicas patrocinadas pels elements gamacistes.

Es capás de tot, menos de dir:—M' hi equivocat llàstimosament, y 'm retiro.

* * *

Y la mateixa despreocupació emplea quan tracta de eridar als homes que han de secundarlo. Si hi ha ministres desacreditats, aquests son en Lopez Dominguez y en Pasquin: donchs aquest parell de nulitats se quedan, mentres los altres cauen. Lo ministre de la Guerra fà mes de un any deya que aniria á Melilla ó casa séva, y continua tan enganxat á la poltrona, que ja no 'l treuen ni á canonades. Lo seu company de Marina s' aguanta ab l' ilusió de que tenim la millor esquadra del mon.

Un altre dels que 's quedan, en Salvador. En sos últims temps ha contribuït á descubrir alguns dels molts gatuperis que caracterisan á l' administració espanyola; pero ¿per qué, per donar gust al seu company Pasquin, no busca 'l paradero de las sumas immenses destinadas á la construcció de l' Esquadra?

En Groizard es un vell, que volia reformar l' instrucció pública, y 'l colocan ara al ministeri d' Estat, qu' es ahont mes se necessitan las energías y las grans intuicions de la juventut.

En Puigcerdà passa á Foment, després de haver

figurat á Hisenda, á Gobernació y no sé á quin altre ministeri, porque aquí á Espanya un espardanyer no s' atrevirà á fer sabatas; pero basta ser amich de'n Sagasta, per possehir la ciència infusa y ser reconegut apte per tot.

En lo mateix cas se troba en Capdepont. La séva amistat íntima ab l' home del tupé, li dona aptitud per tot lo que convinga.

Y lo mateix li passa á n' en Maura. Autor de un projecte de reformas antillanas, l' envian á Gracia y Justicia, lo qual no será just, pero no pot negarse que fa molta gracia.

L' Abarzuza es l' únic element nou qu' entra al ministeri; en representació de la mitja dotzena de barras que s' han cansat d' esperar la República. Don Emilio s' ha interessat pel seu Venturita, y al últim s' ha sortit ab la séva, asseyentlo á la basseta ministerial. Bon profit els fassi: al un per lo que menji, y á l' altre per lo que s' engreixi.

* * *

Tal es lo nou ministeri. Lògicament, un absurd, políticament, una nova farsa. En sus funcions resultarà com tots los seus predecessors, un' orga de gats. Al comensar no té programa.

Pero té menú... y avuy per avuy, així basta.

P. K.

VANTS de jurar lo càrrec de ministre al Sr. Abarzuza se li va exigir que fés una visita á Palacio, á fi de demostrar ab aquest acte la séva sumisió á las institucions monàrquicas.

Vels'hi aquí una aplicació política dels sagraments de la confessió y de l' eucaristia. Dihen los catòlics que ningú pot salvarse sense freqüentarlos. Y lo mateix pretenen los monàrquics.

Y encare un' altra coincidència: per combregar s' ha d' estar en dejú. Lo mateix li ha passat al Abarzuza: no li han posat plat á taula fins que ha combregat.

L' hereu Pantorillas ha deixat la presidència de la Diputació provincial, y 'ls diputats que vén presidir, sense distinció de partits, lo mateix los conservadors que 'ls fusionistas, y hasta 'ls republicans van obsequiarlo ab un àpat á ca'n Justin.

Corretjint un coneigut adagi podrán dir «que lo cortés no quita á lo gastrónomo.»

Pero aquests dinars donats á un adversari, fins pa-

gant cada hui de la séva butxaca, no son los actes mes propis per fer formar al poble un concepte serio de la política.

Los diputats provincials republicans haurian de considerar que 'ls monàrquichs que reben semblants obsequis agafan forsa per falsejar eleccions... y repartir un grapat d' engrunas entre 'ls qui no haurian de necessitarlas, si tinguessin la virilitat suficient per despertar, ab sos actes d' energia à l' adormida opinió pública.

Menjant plegats los monàrquichs s' engreixan, y 'ls republicans se debilitan.

Lo Baluart, periódich republicà federal de Sabadell, qual visita à la nostra redacció agrahim, renova ab molta oportunitat un recorç dirigit à las classes traballadoras de aquella industriosa ciutat.

En las últimas eleccions, los fabricants apoyavan la candidatura del cunero Bustillo, dihent als traballadors que del seu triomf depenia la sort de la indústria y hasta 'l jornal del obrer.

Và triunfar D. Timo-teo, y 'ls jornals que avantsse pagavan de 25 à 30 pessetas senmanals, ara s' han reduït à 12, 15 y 18 tot lo més, sent cada dia més angustiosa y critica la sort de aquells honrats fills del traba.

Ab molta rahó diu *El Baluart*:—Si no arriba à triunfar lo comerciant madrileny, lo menos, lo menos, s' apaga 'l sol.

Pròxim à publicarse l' *Almanach de la Campana de Gracia*, tenim lo gust de invitar à tots los no-tres colobradores que 's dignin afavorirnos ab algun traba.

Ja tots ells coneixen l' ìndole del nostre *almanach*, perque tinguem de fer present que sempre serán preferits los traballs concisos, y sobre tot intencionats.

Fins lo dia 20 del corrent tenen temps per honrar-nos ab la séva estimada colobració.

Los japonesos han tornat à donar una gran tunda als xinos. La greca ha ocorregut en una població nomenada *Hong-huang-cheng*.

¿No es veritat que aquest nom fa dring de llauna?

La població ha sigut presa, cayent en poder dels vencedors 55 canons y 1,500 fusells.

Si la guerra và seguit aixis, prompte 'l Celest imperi quedará sense xinos. Los japonesos se 'ls endurán à casa séva per adornar tocadors y calaixeras.

«A rey muerto, rey puesto.»

Mort l' emperador de Russia, en la flor de l' edat y en l' èsclet de la fòrça, ha sigut proclamat successor seu, son fill primogènit.

Y Europa s' ha conmogut.

La rahó es obvia. Lo difunt emperador era un acerriu partidari de la pau: ell se pot dir que venia impenit que 'ls immensos exèrcits que sostenen las primeras potencias vinguessin à las mans anegant en sanch à Europa.

Puja 'l seu fill al trono, y tot es cavilar si mantindrà ó no las tradicions paternas. ¿Será pacifich? ¿Serà guerrero?

Vels'hí aquí la sort de milions d' existencias prudents del caràcter ó del humor de un sol home. Hem de confessar que ab lo que passa basta y sobra per alarmar-se.

Aquests sobresalts deixaran d' existir el dia que 'l govern de tots los pobles d' Europa siga patrimoni d' ells mateixos. La República es la pau y la tranquilitat. Fora d' ella tot son angunias.

Quin triomfo per D. Emilio!

Lo seu intim Abarzuza encare no havia sigut ministre: no và arribar à serho en temps de la Repùblica, y ha hagut d' esperar que passessin vint anys de monarquia per atrapar la cartera.

Si's descuida una mica no hi es à temps.

Y aqueixa cartera la deu à n' en Castelar. D. Emilio và penjarse al tupé de D. Práxedes, resolt à no deixarlo fins à sortir ab la séva.

—Si aquesta vegada no me la donas—li và dir—te l' arenco:

Naturalment, no hi hauria hagut ja modos si no haguessin sigut recompensats los grans serveys que ha prestat à la monarquia 'l pelegrí de Roma.

Pero en Sagasta, que no careix de gramàtica parda, al avenirse tan mansament à complaure als possiblists impossibilitats, devia pensar:

—Los ximples no s' adonan qu' entran à formar part del tercer ministeri de la fusió, y que à la tercera và la vensuda. Si s' figuravan trobar talls sucultants, ja veuràn com s' han de contentar ab viure no mes que de *Utopia*.

Los republicans de la Barceloneta han dirigit un telegrama al Sr. Abarzuza, censurant la seva entrada al ministeri y recordantli que à l' any '75 per elegirlo

diputat van exposar la vida, votant entre bayonetes y camillas acumuladas pels seus actuals amics de la monarquia.

En lo primer concell de ministres, ab motiu de aquest telegrama, en *Venturita* estava inquiet y 's bellugava molt y entre ell y en Sagasta va crusarse aquest redoli:

—¿Que té, Sr. Abarzuza?
—No res... que 'm pica una pissa.

CARTAS DE FORA.—*Cervello*.—Reina tal armonia entre 'ls individus que componen l' Ajuntament de aquest poble, que 'l dimars de la setmana passada l' arcalde y 'l primer tenient tinguieren una acalorada disputa à la Secretaria, assegurantse qu' entre 'ls dos van corre piynas de valent y hasta que 's van revolver per terra, mentres que 'l secretari deia per si mateix:—*Malorum, malorum*.—¿Y don's Mossen Anton, que fà? ¿Que no ven qu' 'ls seus el comprometen? Vagi, vagi si entre vosté y 'l de la colonia de Santa Anna hi posam mi:jas solas, ó del contrari creguin que tot això se'n và a rodar.

Granadella.—El nostre pastor es tan manyach que ha lograt reclutar à totes las ovelletes del poble menos tres, formant ab elles un batalló mistich, que tot sovint maniobra: ja dintre de la iglesia, ja en los carrers per ahont se passejan correctament formadas y en professió. Lo mes bonich es que ab l' excusa de adornarlas ab rosaris y medallas cobra de cada una 30 céntims. Seria convenient averiguar si paga la corresponent contribució com expendededor de quincalla mística.

Tarrasa.—Mori un conegut músich que professava idees lliure-pensadoras, deixant encomenat que se 'l enterrés civilment. L' arcalde de Tarrasa, quan arribà 'l dia del enterro, prohibí que hi assistís la música de que 'l finat formava part, y fins s' oposà à que 'ls companys de corporació del difunt assistissen à l' acte ab l' instrument sota del bras. Finalment, en la cementiri lliure, un professor de l' escola laica de Tarrasa feya un discurs en elogi del mort, y un agutzil per ordre del arcalde l' interrompe. —Aquesta serie de abusos y arbitrarietats sembla mentida que passin en una ciutat tan important, y que sempre s' ha distingut pel seu espírit de cultura y tolerància. —Se suposa que l' arcalde de Tarrassa Sr. Cortés, reb directament las seves inspiracions de la rectoria. Lo dia que 'ls republicans se posin d' acord s' haurán acabat aqueixas humiliacions que tenen molt de vergonyosas.

PITJOR QUE 'LS SARAUHISTAS!

JUAN D. Emilio aconsellava ab insistencia als seus amics que prenguessin passatje en lo barco de la monarquia, deyan alguns, mes acostumats al servilisme personal, que identificats ab las ideas:—A pesar del seu consell, en Castelar no està ab los que se 'n voleu anar à la monarquia, sino ab els que 's quedan al camp republicà.

Després se và veure que mentres aquells eran objecte de totes las seves preferencies, els conseqüents no li mereixien mes que burlas y desprecis. Ja no haurian tingut dignitat ni vergonya de continuar mantenint un moment mes aquell equivoc tan ridicol com inaguantable.

Pero encare à Barcelona quedava un petit grup, que titulante republicà s' posava á las ordres del Sr. Abarzuza.

Y quan aquest senyor pronuncià son laberintich discurs en lo Senat, deyan los del grup abaruzista:

—Llegiu bé aquest discurs, y no trobareu que 's declari monàrquich de una manera clara y catòrica. Per lo tant nosaltres podrem continuar titulantnos republicans y estar al costat seu, sense que 's pugui dudtar del nostre republicanisme.

Cegos de conveniencia, han hagut d' esperar per caure del burro, que el Sr. Abarzuza acceptà una cartera de la monarquia. Això ja no es un discurs ple d' anfibologías y obscuritats, sinó una tallad i succulenta, que 'n raja sanció y en góteja salsa.

Doncs en aquell moment los abarzuristas del grupet, lluny de cridarse à engany y confessar la seva candidéss inverossimil, han enviat un telegrama de felicitació al nou ministre, suscritintlo encare ab lo títol de *Comité y Círculo REPUBLICANO gubernamental*. *¡¡REPUBLICANO!!*

Uns republicans que felicitan al seu corregidor, quan los monàrquichs li pagan públicament lo preu de la seva apostasia. Si això no es voler celebrar carnaval, en la primera quinzena de novembre, que ressuciti 'l Carnestoltes del Born y ho digui.

Coneixém fins ahontarriba la barra del ex-arcade Gonzalez, autor de totes aquestas habilitats.

No ignorém tampoch, quo desde l' any 73. per ell tota la política ha quedat reduïda exclusivament à ficarse à la Casa Gran, ahont deuenir ferli molt bons tractes quant tant ansia tornarhi.

Los seus cassinos han sigut sempre una especie de agencia de colocations y empleos.

Mes que director de una agrupació republicana, ho ha sigut de una agrupació republi-gana.

Pero, francament, ni à n' ell, ni à quants se proposin seguir encare, 'ls hauriam cregut may capassos de armar una bromba tan estupenda que fins en aquest temps de indiferència política, ha promogut la retixifa general de Barcelona.

Aquest dia 'm deya un antich y conseqüent republicà que 's distingeix per sus atinadas observacions:

—Vaja, que al últim haurà de confessar que 'ls sarauhistas quedan completament eclipsats per questa cäfia de politichs de patacada.

Y, com es natural, vaig tenir que confessar, per mes que un temps m' havia semblat impossible, qu' en l' escala dels vívidors, pogués haverhi aquest últim grahó.

Dat que ni 'ls mateixos fusionistes s' han de veure ab cor per profitar à uns elements de tal g'nero, serà precis demanar per favor al Sr. Abarzuza que neteji d' ells à Barcelona: que 'ls embarqui à tots plegats y 'ls envihi à l' Habana.

J.

ARRIBA, AFAMATS!

!Polítichs sense senderi, rompeu ja l' última traba y animar-se, que s' acaba de formar un nou ministeri!

¿Sou monàrquichs vergonyants?

Allí n' hi teniu mes d' un

¿Sou republicans? ¡Amunt!

També hi ha republicans.

La fortuna compassiva

sas immenses portas obra

desseguida mans à l' obra,

jarriba, afamats, arriba!

¿Per què haver de ball 'l ball de la miseria aburrida, guanyantse la trista vid?

ab l' esforç del sant trall?

¿Per què explotar la carrera

ó l' desagradable ofici,

quan ja sentiu lo bullici

del presupost que us espera?

¡A rondà aquest pressupost

sense 'l menor mirament!

¡A trucà immediatament

à la porta del rebost!

Olvidéu los temps pretérits

de noble desinterès

y fèa valquer tot lo pes

del vostres immensos mérits.

Los santons que ara ascendeixen

als ministerials sillons

tenen vostra filiacions

y estéu segurs que us coneixen.

Vosaltres sou los insignes

polítichs de tots los vents,

oradors sempre eloquents

y ciutadans sempre dignes.

Vosaltres sou la munició

que no desperdiça ripi

per entrà en un municipi

ó en una diputació.

Sou la cäfia decenta

que anhela sacrificarse,

procurant sempre arrimarse

cap al sol que mes calenta.

Sou, en fi, 'l famós partit

que no gasta mes divisa

que aquesta frase concisa:

—¡Vinga teca... y bon profit!

¡A Madrid tots!.... Ha sonat

lo moment de decidise:

que 'l que arribi à entretenirse

pots' s' quedi sense plat ...

No us torbéu, rassa fecunda,

que l' ocasió al vol s' agarra;

miréu que la gent de barra

en aquesta terra abunda.

Poseu parts als ministres

miméulos, felicitéulos,

féulos visites, llepéulos,

recorréu tots los registres.

Diguéu lo qu' heu trallat,

aixequé la vostra ven;

fieu notar lo que valén,

ni que no signi vritat.

Y la situació, enternida,

y plorant d' agrahiment

us darà segurament

<p

de donar la cartera á un dels molts pretendents que 'l marenjan.

Pero diu que en Salvador va dirli:

—¡Carambas! ¡Ara que tinch lo país ensabonat y la navaja esmolada.... Déiximel acabar d'afeytar...—

Per aquesta sola rahó don Amós Salvador no s'ha mogut del ministeri.

GROIZARD

Un que s'ha reduhit á mudar de cadira.

L'home s'estava ben tranquilament assentat en la poltrona de Foment, quan de sopte don Práxedes li diu:

—¡Aixequis!

Lo senyor Groizard va obendir, tot pensant:

—¡Vaja, bona nit, breva!

Pero en Sagasta va continuar diuent:

—Ara assentis en lo silló d'Estat.

Y aquí temen al bon senyor, cambiat de ministeri de la noche d'a la mañana.

En honor de la veritat s'ha de confessar qu'ell no s'explica 'l perquè del canvi, ni 'l país tampoc.... ni en Sagasta menys.

LOPEZ DOMINGUEZ

¡Pobre senyor! La planxa monumental que va fer ab lo de Melilla l' aplastá de tal manera, que l'home va caure á la poltrona del ministeri de la Guerra y d'allí ja no hi ha qui 'l pugui treure.

Prou en Sagasta l'anima carinyosament, dihentli de tant en tant:

—Apa, á veure si t'alsas y caminas.... y te 'n vas á passeig. Es inútil: no s'pot moure.

Aquest no se'n va fins que 'l tregui en Cánovas.

PUIGERVER

¿Volent coneixre 'l polítich més sabi d'Espanya?.... Aquí 'l tenen.

La capacitat de 'n Puigerver es tan extraordinaria que 'l fa apte per tot. Vajin contant:

L'any 88 era ministre d'Hisenda.

L'any 90 de Gracia y Justicia.

L'any passat va serho de Gobernació.

Y ara ho es de Foment.

Don Práxedes, parodiand á aquells xarlatans que venen uns polvos que curan la tos, treuen las tacas de la roba, netejan los metais y enganxan la porcelana, pot dir ensenyantnos en Puigerver:

—¡Aquí teniu un ministre que tan bo es per encarregarse de las carreteras, com dels jutjes y capellans, com de la gobernança dels pobles, com per cuydarse de cobrar.

Sobre tot, de cobrar.

PASQUÍN

Un altre ministre dels que tampoch s'han mogut. En Sagasta pensava sustituirlo ab en Canalejas; pero s'assegura que en Pasquín va tréureli la idea del cap ab una reflexió molt atinada.

—¿Qué hi vindrà á compondre aquí en Canalejas?—va dirli:

—Per fer algo de profit, lo ministeri no té quartos y per ferho malament, ja soc bo jo.—

Y don Práxedes va respondreli:

—Tens rahó, Pasquinet: quedá.

CAPDEPÓN

Valenciá y molt amich de 'n Sagasta, aquest també serveix per una pila de coses. De moment recordém haverlo vist ministre d'Ultramar, de Gracia y Justicia y de Gobernació, qu'es la cartera que ara desempenya.

Veyam si d'aquí uns quants anys, protegit per en Sagasta, podrà dir, com lo Tenorio, que ha recorregut tota la escala ministerial....

MAURA

Aixís com hi ha fills que representan á son pare y nebros que figuren, gracies al oncle, aquest es al ministeri de part de son cunyat, lo senyor Gamazo.

Es una especie de burot, colcat per don Germán en lo fielat de la situació, perque no li fassin matute.

ABARZUZA

Ex-embaixador, ex-diputat, ex-republicà.... ¡Quants ex!....

L'han fet ministre d'Ultramar probablement á fi de que puga enviar forsa corregionalis á Cuba y á Filipinas....

Es lo que deu haver pensat en Sagasta:

—La qüestió, d'una manera ó d'un'altra, es embarcar re-publicans!....

FANTASTICH

N un banquet lo Sr. Morayta va brindar per la prosperitat dels que siguereu possiblistas y han entrat definitivament á servir á la monarquia.

Dispensi, Sr. Morayta: això ni en broma.

Als que's resignan á portar banyas monàrquicas no se'ls deu'dedicar cap brindis.

Uns quants passos de muleta, y una estocada fins á l'empunyadura, es tot lo que's mereixen.

En Gamazo, anenes constituit lo nou ministeri, se'n va anar á Extremadura, á pendre part en una cassera.

¿Qué més cassera que la realisada á Madrid? Ell sol va copar tot lo govern, y sense necessitat de

disparar un tiro. En lloc d'e l'escopeta, no ha empleat altre instrument que la xeringa.

Resum de la crisi.

—Quina opinió 'ls mereix l'últim canvi de govern?

—Comedia... pura comedia....

—Està bé; pero ¿comedia bona ó dolenta?

—Mes que dolenta, detestable

—¿Y doncs qué fà'l públic? ¿Cóm es que no xiula?

—Cóm vol que xiuli, si fà ja tan temps que ni meus assisteix al teatre.

—Es molta veritat; y á pesar de tot als cómics qui 'ls paga es ell.

Un quènto de 'n Melado, director de la Correspondencia:

«Li succeheix á n'en Sagasta, ab los cambis ministerials, lo mateix que á un subjecte brut de mena, que tenint plé l'armari de roba blanca enterament nova, portava sempre la mateixa camisa.

»Quan veia qu'era massa bruta del costat dret se la girava; y quan del revés feya fàstich, tornava á la sarsela del dret, anant continuant aixis fins que la camisa li queya feta á trossos y filagarsas.

Lo quènto es exactissim.

Pero aquesta vegada á la camisa bruta se li ha posat un coll postis: lo Sr. Abarzuza.

Sembla que l'arquebisbe de Tarragona se'n ha anat á Madrid á fi de segar l'herba al seu colega de Toledo, que s'proponeva convocar á la terra de les anguilas de massapà un concili nacional ab fins no massa dinàstichs.

Prompte veurém qui portarà la ventatja en la batalla d'arquebisbes que's prepara.

¿Quina serà l'iglesia primada: la de Tarragona ó la de Toledo?

Fins ara no sabem sino qui sou els primos.

Diu un periódich:

«D. Amós Salvador propónese presentar los nuevos presupuestos á las Cortes antes de las vacaciones de Navidad.»

Està molt posat en ordre: cada cosa á son temps, al advent figas y pels vols de Nadal, turró.

Al últim en Moret ha caygut del candelero.

Pero ara s'ha de que per tenirlo content li serà oferida la plassa de governador del Banc d'Espanya.

Del banc blau al Banc d'Espanya.

D'això ja no se'n dirà caure de peus, sino caure assegut.

Llegeixo:

«Ha presentado su dimisión con carácter irreversibile, el intendente de Cuba, Sr. Móral.

¿H'ha vist res més estrany?

¿Es à dir qu'encare hi havia moral á Cuba?

Lo dia 18 del corrent ha de rebre l'alternativa en la plaça de Valencia Mr. Robert, que serà el primer francès que obtindrà l'títol de matador de toros ab tots los requisits de rúbrica.

Ara sols falta que no tinga cap desgracia, á fi de que no puga d'irse d'ell que al rebre l'alternativa ha fet lo mateix negoci qu'en Robert... ab los bous.

Los carlins van celebrar feliment la diada de Sant Carlos Burru-séu.

Grau f'neio de iglesia á Sant Just, ahont lo Pare Almonacid va defensar la legalitat del crit de «Visca l'Papa-Rey!»

La majoria dels carlins devian dir:—Ves ara aquest ab que 'ns surti.... Tant se'ns ne dona que l'Papa siga rey, com que siga res.... ¡Cóm que 'ns tracta tan bé!....

Desgraciadament ni á la nit van poder rescabalar-se ab la vetllada musical donada al seu cassino de davant de Santa Llucia. Eran molts los que volian entrar al local y van tenir que quedarse fora.

—¿Cóm dimontri volen que s'hi c'apiga,—deya un ex-cabecilla—si presideix lo Duch de Sulferino, y ell sol ocupa la meytat del saló?

Inconvenients de tenir uns cap-padres de tantas carníceres.

La soberana de la Xina s'ha suicidat.

Va tenir una disputa ab lo seu marit; aquest va plantarli una bufa, y ella no podent pahir semblant agravi, va donar-se la mort.

Vels hi aquí un emperador que si havia de pendressant per lo viu l'espètech de bofetadas que li donan els japonesos, avuy dia mes que un home semblaria un pilot de carn de butifarra.

De cap manera en Sagasta va voler constituir lo nou ministeri l'dia dels morts.

¿Ho vá fer cedint á una preocupació ridícula tractantse de un polític de la séva talla?

No es creible. Mes aviat devia pensar:—Avuy es la nostra festa.... Que traballin els vius.

A Madrid l'altre dia vá apagarse tot de un plegat la llum elèctrica dels cafès, botigas, teatros y centres de reunio.

Aquest accident vá coincidir ab los treballs de 'n Sagasta per resoldre la crisi.

La llum elèctrica devia dir:

—Certas coses no's poden veure. Aclauquemnos.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1.º XARADA.—Jo-vi-ta.

2.º ANAGRAMA.—Botas.—Bastó.

3.º TRENCACLOSAS.—Cervantes.

4.º ROMBO.—S

P A S
P O T A S
S A T U R I O
S A R R O
S I O

5.º GEROGLIFICH.—Mes xich ó mes gran tot passa.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Joan Ferraté, Joan Campriu, E. Clarassó y J. Martorell; n'han endavinades 4, Tomás Picotins y Un Desconegetut 3, F. Martin, R. Sedó de Reus, A. Capdevila, Jo. Ell y Ella y R. Escoda P., 2, Vidal Queliti y 1 no més, Chenemod y Oiline.

XARADA

Beguda que l'home estima prima.

musical que molt s'entona segona;

negació que desespera tercera;

y LA CAMPANA á una carta.

contesta bé, quan diu:—Quarta.

Y ara crech que res mes cal,

pui rumiant poca estona

trobarás lo meu Total

qu' es poble de Barcelona.

ANAGRAMA

—¡Quina tot té mestotal!

varen dirli á una minyona,

y ella que també es com cal,

va respondre:—Y molt rodona!

Aquí ESTÁ.

GEROGLIFICH

X

——

LO LO

MONI

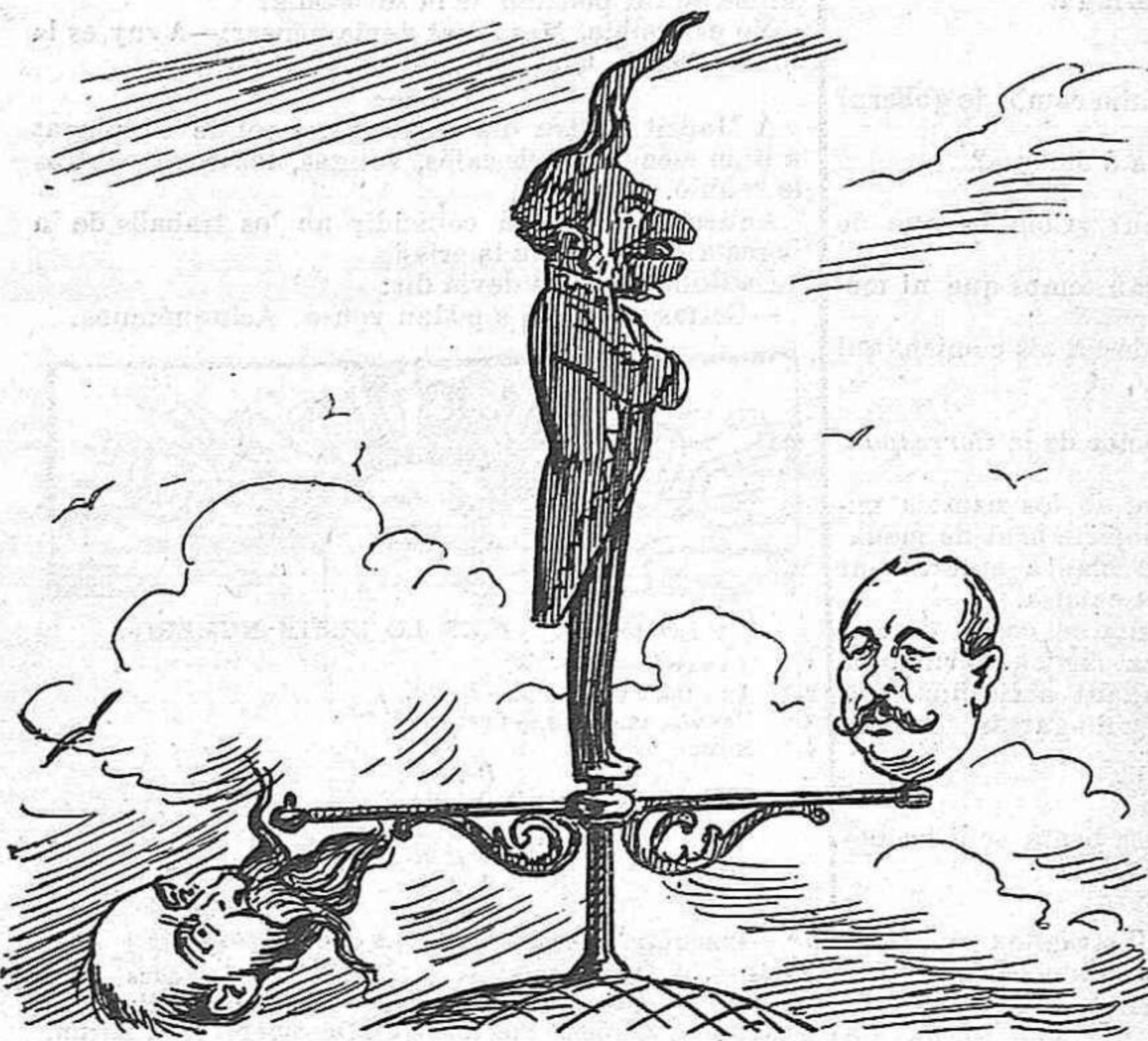
TRII

SANCH DE CARGOL

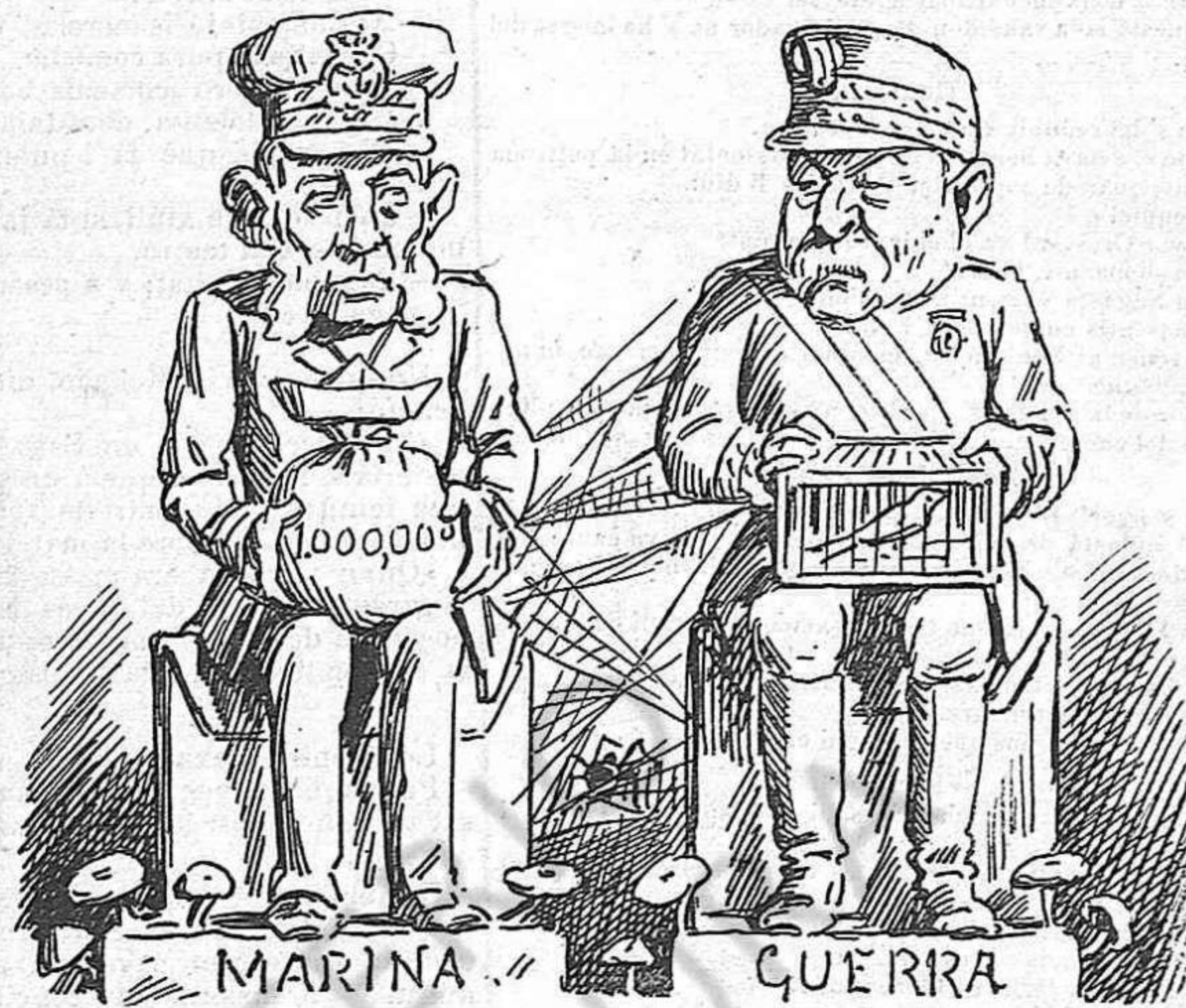
CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. Ramíles, A. Freixa, Vidal Queliti, Gil Trebasbache A. de M., Pep de Gracia, J. Martorell, Merc S., Jo, Ell y Ella, Niú d' Tarrasa, A. Cappella Tapiador, Un S. la-taul.ils, R. Sedó de Reus, Un Drapaire, F. Ferrer, A. Tilop, Gregori Grau, Pepita Alfredo, Un Glas de Gat, J. Oiveras Farreras,

LA CRISIS ILUSTRADA

Cambi de vent, cambi de panell; pero la bandereta ni gira, ni cau.

Dos que á forsa de no fer res s' han arribat à petrificar: per aixó no cauen.

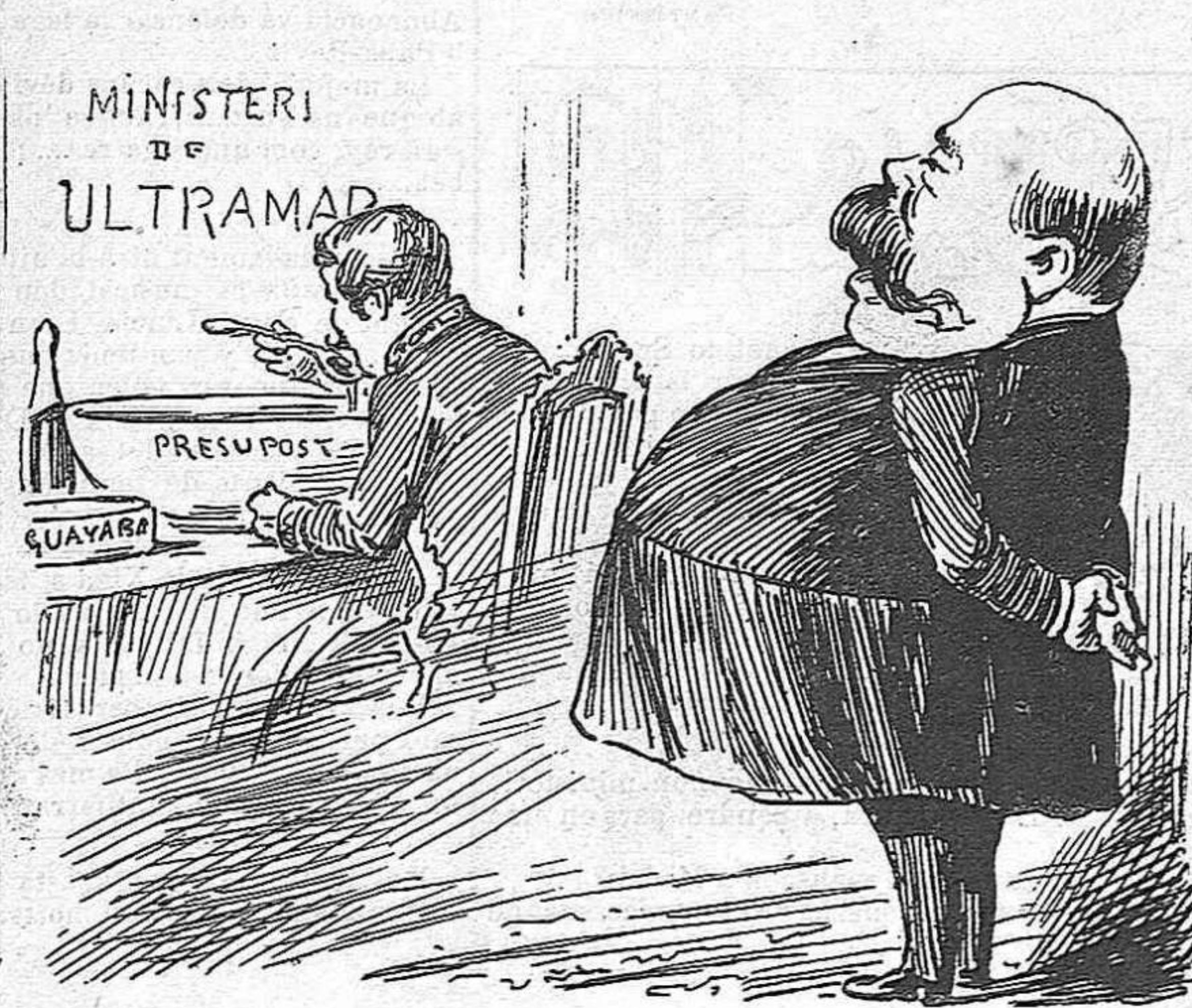
Valencia está d' enhorabona: dos dels seus fills remenarán los chelaets dels zasiques y les chufles de Foment.

Un mallorqui que sempre li toca ballar ab la mes negre: primer ab los morenos de Cuba; y ara ab las togas y las sotanas.

Un que serà ministre mentres quedí un sol pel per esquilar.

Mentres el seu Venturita endrapa ¡y que n' hi posa ell de greix!